

EMBERRE LETT

A keresztény közösség a negyedik század óta ugyanabban a formában, ugyanazokkal a szavakkal vallja meg hitét. Ezt a Credót imádkozzuk ma is minden ünnepi misében. A hitvallás első része állításokat tartalmaz a mindenható Teremtőről. Ezeken nemigen akad fenn az sem, aki másként gondolja a világ keletkezését, hiszen valamiféle Abszolútumot szinte mindenki feltételez mint e változó-múlандó világ végső alapját. A Credo harmadik, záró része is kijelentésekből áll – főleg a jövőre vonatkozó ígéretekből. Ezek a „jóslások” sem keltenek különösebb megütközést, hiszen folyton a boldogabb jövő ígérését szajkózza a politika és a kereskedelem – ehhez képest fel se tűnik, hogy itt az evilágon túli, abszolút jövő távlatra nyílik meg.

A középső rész viszont formájában is egészen más. Egy ember életének kezdetéről szól a történet: „Született Szűz Máriától”. De kicsoda ő? Az előző mondatok a leghatározottabban állítják, hogy az újszülött: „Isten az Istentől, egylényegű az Atyával.” Nincs ennél nagyobb horderejű eseménye a történelem-

nek. Hogyan lehetséges, hogy Isten – emberként születik erre a világra? A megrendítő híradástól legföljebb az tudja függetleníteni magát, aki mit sem törődik vele, s azt a mítoszok, a vallási képzelgések, fantáziaszülemények világába utalja, mintha nem a legmegrendítőbb valóság szemtanúja lenne.

A Credo folytatja az Újszülött élettörténetét: ... „értünk keresztre feszítették”... „harmadnapra feltámadott”. A karácsony ennek az egész történelmünket meghatározó életnek kezdetét ünnepli. A világ mindenható Teremtője magára veszi teremtményeinek sorsát. Magatehetetlenné és kiszolgáltatottá lesz: csecsemő, majd halálra ítélt. – Miért vállalkozott Isten erre az „őrült kalandra”, miért nem

maradt meg a transzcendens, mindenható Teremtő örök nyugalmaiban? A Credo válasza: „értünk” tette mindezt, a mi „üdvösségünkért”.

Az Istengyermek születése felforgatta a világot: „megváltotta” – de nem a hatalom erejével, hanem az önmagát odaajándékozó, kiszolgáltatott szeretettel. Amikor aztán felnőttként kilépett a nyilvánosság elé, arra tanította hallgatóit,

hogy ez a fordított világ az igazi: a meny-nyek országa a gyermekeké, az ajándékos szereteté – „boldogok a szegények, a szelídek, akik üldözést szenvednek”. Ezt az új világrendet tette teljessé életének végével is: nyomorultul, elhagyatottan halt meg, testi-lelki kiszolgáltatottságban. A betlehemi jászolban fekvő Újszülött és a Golgota keresztnél Megfeszített: az értünk és nekünk adott Isten, aki így velünk

eggyé válva, „alulról” emel föl bennünket magához, isteni szeretetközösségébe.

A megtestesült Istenfia története ettől kezdve beleszövődik az emberiség, mindgyikünk élettörténetébe. Az ember élete immár elválaszthatatlan Istenétől – a reál találás és az egyesülés, de még a keresés vagy az elutasítás formájában is.

Lukács László írása

a Vigilia 2012/12. számában jelent meg

Hagyomány, modernitás és a teológiai könyvtárak jövője

A BETH ez évi közgyűléséről és konferenciájáról

A BETH, az Európai Egyházi Könyvtárak Egyesülete ez évi konferenciáját és közgyűlését a fenti címmel Párizsban tartotta. Vélhetően a francia kollégák, nem utolsósorban Odile Dupont, a BETH korábbi elnökének a javaslatára és kérésére, abból az alkalomból, hogy a Francia Keresztény Könyvtárak Egyesülete az idén ünnepelte fennállásának 50. évfordulóját. Ez nagyban meghatározta a konferencia lebonyolítását és a tematikát is, hiszen a francia vendéglátók jó házigazda módjára ragaszkodtak ahhoz, hogy a konferencia egy részének a helyszínét is biztosítsák. Így a konferencia valójában két helyszínen zajlott, az első fele a Párizsi Katolikus Intézetben, a második fele pedig állandó szálláshelyükön, a FIAP hotelben, amely nem is hotel a szó klasszikus értelmében, hanem inkább egy kollégium, felszerelve a mai

konferencia-szervezés minden infrastruktúrájával.

A Párizsi Katolikus Intézetben a témák két részre oszlottak, az előadások egyik fele inkább a francia helyzetre koncentrált, pl. szó volt hosszasan a Francia Nemzeti Könyvtár Teológiai

Osztályának beszerzés-politikájáról, valamint a vallástudományi anyag digitalizálásáról. Ezek az előadások, ahogyan érzékelttem, mérsékelt érdeklődést váltottak ki az európai kollégákból, hiszen specifikusan a francia helyzetről szóltak. Az előadások másik blokkjának címe a következő volt: „Könyvtárak veszélyben”, s ebben a német, az olasz, a finn, a nagybritanniai kolléga az utóbbi időben bezárt könyvtárakról számolt be. A beszámolókból egyértelműen az a trend bontakozott ki, hogy a kisebb, mégoly értékes állománnyal, de kevés olvasóval rendelkező könyvtárakat anyagi okok miatt bezárják. A bezárás módjai azonban külön-